

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1965	Κυριακὴ Ι' (Ι' Ματθ.) (Α' Κορ. 4,9-16) 28 Αὐγούστου 2016	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ὁ ἄπ. Παῦλος ὑποδειγματικὸ πρότυπο

«Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε» (Α' Κορ. 4,16)

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀγαπητοί μου, εἶχε διδάξει τοὺς Κορινθίους τὰ **ὑψηλὰ μαθήματα τῆς ἠθικῆς** ζωῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ποιά μαθήματα δηλαδὴ; μαθήματα ταπεινοφροσύνης, σωφροσύνης, ἀγνότητος, ἐλεημοσύνης, ὁμονοίας, ἀγάπης. Ἦταν ὅμως εὐκόλο οἱ Κορίνθιοι ν' ἀκούσουν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν τὰ χριστιανικὰ αὐτὰ μαθήματα τοῦ ἀποστόλου Παύλου;

Καθόλου εὐκόλο. Γιατί δὲν ἦταν εὐκόλο; Διότι οἱ Χριστιανοὶ τῆς Κορίνθου ζοῦσαν μέσα σὲ μία κοινωνία τελείως ἀντίθετη μὲ τὸν τρόπο ζωῆς ποὺ τοὺς δίδασκε ὁ ἀπόστολος Παῦλος· ζοῦσαν **σὲ μία ἀπὸ τὶς πιὸ διεφθαρμένες κοινωνίες** τοῦ ἀρχαίου κόσμου. Στὴν Κόρινθο ἡ Ἄφροδίτη καὶ ὁ Βάκχος, οἱ εἰδωλολατρικοὶ θεοὶ ποὺ ὑπέθαλπαν καὶ ἐξωθοῦσαν τοὺς λατρευτὰς τους σὲ ἀθέμιτες ἀπολαύσεις καὶ ξεσήκωναν τὰ κατώτερα πάθη τοῦ ὄχλου, αὐτοὶ ποὺ θεοποιοῦσαν τὶς σαρκικὲς ἡδονὲς καὶ τὴ μέθη, ἦταν οἱ κατ' ἐξοχὴν λατρευτοὶ θεοί. Ἐκεῖνα ποὺ ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ καυτηρίαζε ὡς ἁμαρτία, αὐτὰ ἡ κοινωνία τῆς Κορίνθου τὰ εἶχε ὄχι ἀπλῶς ὡς τρόπο ζωῆς ἀνεκτὸ καὶ θεμιτὸ - νόμιμο, ἀλλὰ ὡς τρόπο λατρείας ποὺ «εὐλογοῦσαν» οἱ θεοὶ καὶ ὡς «ἱερὸ» καθῆκον ποὺ ἐπέβαλλε ἡ θρησκεία τῆς κοινωνίας. Χιλιάδες διεφθαρμένοι ἄνθρωποι, ἄντρες καὶ γυναῖκες, μὲ τὴν ἀκόλαστη συμπεριφορὰ τους σκόρπιζαν τὸ μόλυσμα τῆς ἁμαρτίας σὲ ὀλόκληρη τὴν πόλι.

Τὸ ἠθικὸ λοιπὸν ἐπίπεδο τῆς Κορίνθου εἶχε πέσει τόσο χαμηλά, ὥστε ὅποιοσδήποτε διδάσκαλος θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ ἐξυγιάνη τὰ ἦθη καὶ ν' ἀνουψώσῃ τὴ ζωὴ σὲ βαθμὸ ἠθικώτερο καὶ εὐγενέστερο, θὰ συναντοῦσε **ἐμπόδια πολλὰ καὶ μεγάλα**.

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐμπόδια αὐτὰ θὰ ἦταν καὶ ἡ ἔμμομη ἰδέα, ἡ ἀντίληψι τῶν πολλῶν, ποὺ ἐ-

πικρατεῖ συνήθως στὶς διεφθαρμένες πόλεις, ὅτι ὑπὸ τὶς συνθήκες αὐτὲς ὁ ἄνθρωπος εἶνε **ἀδύνατον νὰ ζήσῃ σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο**, νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν ἠθικὴ, τὴν ἠθικὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ μάλιστα.

Ἄδύνατον! θὰ φώναζε ἡ διεφθαρμένη κοινωνία. Ἄδύνατον! θὰ διαμαρτύρονταν οἱ ὑλισταὶ φιλόσοφοι καὶ διδάσκαλοι τῆς Κορίνθου, νὰ ζήσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ μάλιστα οἱ Κορίνθιοι σύμφωνα μὲ τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Παύλου. Ἄδύνατον! θὰ σφύριζε στὰ αὐτιά τῶν ἀκρατῶν τοῦ Παύλου ὁ σατανᾶς, ποὺ ἔβλεπε πῶς ἡ πελατεία του, μὲ τὰ φλογερὰ κηρύγματα τοῦ ἀποστόλου γιὰ τὴν ἀρετὴ, κινδυνεύει νὰ διαρρεύσῃ πρὸς τὸ στρατόπεδο τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Ἄδύνατον; Ἀλλὰ νὰ λοιπὸν ὁ Παῦλος. Τί ἦταν αὐτός; Μήπως ἦταν ἄγγελος χωρὶς σῶμα ἢ μήπως ἦταν φάντασμα; Ἄνθρωπος ἦταν κι αὐτός, ὅπως ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἄνθρωπος ὅπως καὶ οἱ Κορίνθιοι, ἄνθρωπος μὲ σωματικὲς ἀνάγκες ὅπως ὅλος ὁ κόσμος. Καὶ ποὺ ζοῦσε; Μήπως στὴν ἔρημο, ἔξω ἀπ' τὸν κόσμο; Ὁχι, δὲν ζοῦσε στὴν ἔρημο· ζοῦσε μέσα στὶς πόλεις, ὅπου πλεονάζει ἡ ἁμαρτία. Καὶ ὅμως ὁ Παῦλος **ἔζησε τὴ χριστιανικὴ ζωὴ μὲ ἀκρίβεια**, ἐφάρμοσε τὰ διδάγματα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔφθασε σὲ ἓνα ἐπίπεδο τελειότητος μοναδικό· ἐνῶ ζοῦσε πάνω σ' αὐτὴ τὴ γῆ, φαινόταν ὅτι **ζῆ καὶ πολιτεύεται στοὺς οὐρανοὺς**.

Ὁ Παῦλος **ἔζησε μὲ συνέπεια**. Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ τοῦ βρῆ ἀντιφάσεις, νὰ ξεχωρίσῃ τὴ διδασκαλία του ἀπὸ τὴ ζωὴ του. **Δίδασκε ὅ,τι ἦταν, καὶ ἦταν ὅ,τι δίδασκε**. Φῶς ἡ διδασκαλία του, φῶς καὶ τὸ παράδειγμά του. Καὶ ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς εἶχε τὸ θάρρος, ν' ἀπευθυνθῆ στοὺς Κορινθίους, νὰ τοὺς προσκαλέσῃ νὰ δοῦν στὸ δικό του πρόσωπο τὴ μορφή τοῦ Χριστοῦ.

Μεγάλη τόλμη αυτό. **Ποιός άλλος θα είχε τη δύναμη** να πῆ, ὅτι στὸ πρόσωπό του μπορεῖ ὁ κάθε συνάνθρωπός του νὰ δῆ ἓνα τέλειο καὶ ἀξιομίμητο πρότυπο; Μόνο ἡ Παναγία καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Μέσα στὴν ἀγία Γραφή ἀκοῦμε βέβαια πρῶτα τὸν ἴδιο τὸν **Χριστὸ** νὰ προκαλῆ τοὺς ἐχθρούς του καὶ νὰ τοὺς λέη ἄφοβα «*Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας;*», ποιός δηλαδὴ ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ βρῆ ἐπάνω μου κάποια ἁμαρτία; (Ἰω. 8,46). Ἔπειτα, ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους ἀνθρώπους, ἀκοῦμε μόνο τὴν **Παναγία** νὰ λέη «*Ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί*», στὸ ἐξῆς δηλαδὴ θὰ μὲ μακαρίζουν ὅλες οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων (Λουκ. 1,48), καὶ ἐδῶ τὸν ἀπόστολο **Παῦλο** νὰ γράφῃ στοὺς Κορινθίους τὰ βαρυσήμαντα λόγια «*Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε*» (Α' Κορ. 4,16), μιμηθῆτε με δηλαδὴ.

ᾠ Κορίνθιοι, λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀκούσατε τὴ διδασκαλία μου; Σᾶς φάνηκε ἴσως ὑπερβολικὰ αὐστηρὴ καὶ ἀπραγματοποιήτη; Ἄλλὰ στρέψτε λοιπὸν τὴν προσοχή σας καὶ παρατηρήστε τὴν ἐφαρμογὴ τῆς **δῆτε τὸ παράδειγμά μου**. Ἐξετάστε προσεκτικὰ τὴ ζωὴ μου. Κι ὅπως ἐγὼ ἀντέγραψα καὶ ἀποτύπωσα στὸν ἑαυτό μου τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι κ' ἐσεῖς ἀντιγράψτε καὶ ἀποτυπώστε στὴ δική σας καρδιά τὸν Χριστό· καὶ γιὰ νὰ μὴ δυσκολευθῆτε σ' αὐτό, **ἀντιγράψτε βλέποντας ἐμένα**, ποὺ ἔζησα κοντὰ σας· μιμηθῆτε τὸ παράδειγμά μου, τὴ ζωὴ μου. «*Μιμηταί μου γίνεσθε*».

Καὶ πράγματι. Ὁ βίος τοῦ μεγάλου ἀποστόλου εἶνε τὸ **ὑπόδειγμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς**. Ἡ καρδιά του εἶνε μιὰ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ὑπάρχει ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ τὴν ὁποία ὁ ἀπόστολος νὰ μὴν ἔχη τηρήσει, δὲν ὑπάρχει χριστιανικὴ ἀρετὴ τὴν ὁποία νὰ μὴν ἔχη ζήσει, νὰ μὴν ἔχη ἐφαρμόσει. Καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι ἐμεῖς, ποὺ ἔχουμε τόσες ἐλλείψεις στὴ ζωὴ καὶ στὸ χαρακτήρα μας, μπορούμε νὰ βλέπουμε τὸν ἀπόστολο Παῦλο, νὰ παρατηροῦμε τὴν ἀγιότητά του καὶ τὴν καθαρότητά του, νὰ ζηλεύουμε τὴν ἀκρίβεια καὶ τὴ συνέπειά του, νὰ μισούμεθα στὸ πνεῦμα του, νὰ μιμούμεθα τὴ ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμά του, νὰ πατοῦμε στ' ἀχνάρια του, καὶ ν' ἀναπληρώσουμε τὶς ἐλλείψεις μας, ὥστε ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ νὰ γίνῃ μέσα μας ζωηρὴ, ὡραία, πλήρης, μὲ ὅλα τὰ χρώματα τῆς ἀρετῆς.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγοντας «*Μιμηταί μου γίνεσθε*» εἶνε σὰν νὰ μᾶς λέη· Οἱ ὑπερήφανοι μιμηθῆτε τὴν ταπεινώσί μου, οἱ θυμῶδεις μιμηθῆτε τὴν πραότητά μου, οἱ ἀκρατεῖς

μιμηθῆτε τὴν ἐγκράτειά μου, οἱ φιλάργυροι μιμηθῆτε τὴν ἀνιδιοτέλειά μου, οἱ φθονεροὶ μιμηθῆτε τὴν ἀγάπη μου, οἱ ὀκνηροὶ μιμηθῆτε τὴν ἐργατικότητά μου, οἱ ἀνυπόμονοι μιμηθῆτε τὴν ὑπομονή μου, οἱ δειλοὶ μιμηθῆτε τὸ θάρρος μου... Θὰ χρειαζόταν νὰ ἔχουμε στὴ διάθεσί μας πολὺ χρόνο γιὰ νὰ δεῖξουμε τὰ ὑπέροχα **δείγματα καθεμιᾶς ἀπὸ τὶς ἀρετῆς** τοῦ ἀποστόλου Παύλου, συλλέγοντάς τα μέσα ἀπὸ τὶς Πράξεις τῶν ἀποστόλων καὶ τὶς 14 Ἐπιστολές του. Τὸ ἀφήνω στὴ διάθεσι καὶ στὴν προθυμία τοῦ καθενός μας.

* * *

«*Μιμηταί μου γίνεσθε*». Ὁ Παῦλος εἶχε τὸ θάρρος νὰ γράφῃ τὰ λόγια αὐτὰ στοὺς Κορινθίους, νὰ προσκαλῆ μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἐχθρούς καὶ φίλους τῆς ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου νὰ ἐξετάσουν τὴ συμπεριφορὰ του, νὰ ἐρευνησοῦν τὴ ζωὴ του, καὶ τότε νὰ πειθοῦν, ὅτι τὰ ὅσα διδάσκει **δὲν εἶνε μόνο λόγια, ἀλλὰ εἶνε καὶ ἔργα**· πρῶτος αὐτὸς τὰ ἐφάρμοσε στὸν ἑαυτό του.

Ἄλλὰ τὸ θάρρος αὐτὸ τοῦ Παύλου, ἀγαπητοί μου, θὰ ἔπρεπε νὰ διακρίνη **καὶ ὅλους ἐμᾶς**, οἱ ὁποῖοι μέσα στὴ σημερινὴ κοινωνία, κοινωνία διεφθαρμένη ὅπως καὶ ἡ κοινωνία τῆς ἀρχαίας Κορίνθου, φέρουμε τὸ τίμιο ὄνομα τοῦ **Χριστιανοῦ**. Ναί· θὰ ἔπρεπε νὰ ζοῦμε κ' ἐμεῖς τόσο ἅγια, ὥστε στὴν κάθε στιγμὴ τῆς ζωῆς μας, ὅσοι εἶνε γύρω μας, ὅσοι ἐξαρτῶνται ἀπὸ μᾶς, ὅσοι βρίσκονται πάνω ἀπὸ μᾶς, ὅσοι εἶνε φίλοι τοῦ Χριστοῦ, ὅσοι εἶνε ἐχθροὶ τοῦ Χριστοῦ, ὅλοι αὐτοὶ νὰ ἔβλεπαν στὸ πρόσωπό μας τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

«*Μιμηταί μου γίνεσθε*». **Τὸ εἶπε ὁ Παῦλος** πρὸς τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου. **Ἐμεῖς δυστυχῶς δὲν μπορούμε νὰ τὸ ποῦμε**. Ὁ κόσμος μᾶς παρατηρεῖ, καὶ ἀντὶ στὸ πρόσωπό μας καὶ στὸ χαρακτήρα μας νὰ δῆ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τὴ μίμησι τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἀγιωσύνη τοῦ Χριστοῦ, βλέπει –φοβερὸ ἀλλ' ἀληθινὸ– ἢ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐωσφόρου, μὲ ὅλες τὶς κακίες καὶ τὰ πάθη, ἢ μιὰ ξεθωριασμένη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἢ μιὰ γελοιογραφία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοὶ εἴμαστε.

Ἀδελφοί μου, ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα καὶ ἂν κάνουμε, ὁποιαδήποτε θέσι καὶ ἔαν κατέχουμε στὴν κοινωνία καὶ στὴν Ἐκκλησία, **ἂς σκεπάσουμε τὸ πρόσωπό μας ἀπὸ ντροπὴ**, διότι βρισκόμαστε τόσο μακριὰ ἀπὸ τὴ μίμησι τοῦ Παύλου, ἀπὸ τὴ μίμησι τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸν προορισμό μας ὡς Χριστιανῶν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**